

nemlig, at man lader de Vedkommende paa anden Maade erstatte Kommunen eller Staten det Tab, som de paaføre ved at tilbageholde Skatterne. Den anden Grund var den, at det næsten skulde være en Behagelighed at se Udpantningsmesteren — Fogden eller Sognefogden — i sin Bopæl. Na, dette kan maasse være en Behagelighed for rige Folk, men for dem, der have ondt ved at betale, og som staa lige paa Grændsen af deres Kredit, tror jeg ikke, at det vil være nogen Behagelighed at se enten Fogden eller Sognefogden hos sig i den nævnte Anledning. Disse to Grunde forekomme mig derfor at have meget lidt paa sig. — Jeg finder, at der, som den ærede sidste Talefremførte, er god Sammenhæng mellem de to Forslag under Nr. 1 og Nr. 14. Jeg er gaaet ud fra, at Forslaget under Nr. 1, der sidste Gang blev forfattet med saa stort et Flertal, ogsaa denne Gang vil blive forfattet og at Sognefogden ikke saa sjældent vil komme til at udpante for smaa Auktionsbeløb. Derfor har jeg foreslaaet denne Grændse af 25 Rd., som findes i Forslaget under Nr. 14. Den ærede Justitsminister ansørte vel, at det jo er Fogden, der skal udpante, hvor det gjælder faste Eiendomme, men jeg tillader mig at tro, at det vil være meget sjældent, at saadan Udpantning maatte finde Sted for mindre Beløb end 50 Rd.

Ordføreren: Der er i Dag blevet fremsat Bemærkninger, som gaa ud paa, at selv om det maa erkjendes at være en Ulempe, at Skatter ikke indkomme i rette Tid, bør man ad anden Vej søge at modarbejde denne Ulempe, nemlig ved at fastsætte, at i saa Fald skulde Skatterne betales med et vist Tillæg. Denne Rånke er bleven fremsat af den ærede Folketingsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og er optagen og tiltraadt af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen). Jeg skal ikke bestride, at det maasse kunde være en rigtig Vej at komme ind paa, men det er jo uensynligt, at en saadan Foranstaltning ikke vilde kunne høre hjemme i denne Lov, men maatte optages i en ny Lov, nemlig i en Lov om Inddrivelse af Skatter og den hele Fremgangsmaade, som derved skal følges. Naar der nu foreligger en Ulempe, hvis Tilstedeværelse maa indrømmes, og naar det erkjendes for ønskeligt, at den stedfindende Tilbøielighed til ikke at betale i rette Tid bliver modarbejdet, er det da rigtigt at udsætte Midlet derimod til et Tidspunkt, om hvilket man ikke veed, naar det kommer, eller er det ikke snarere naturligt, at man, naar der foreligger til Behandling en Lov, gennem hvilken man dog til en vis Grad kan modarbejde denne Tilbøielighed, da i denne Lov træffer Bestemmelser, hvorved man strax afhjælper en praktisk Trang? Dette Sidste forekommer mig dog at være det Naturligste. Jeg skal her bemærke, at i Kjøbenhavn, hvor jeg personlig kjender Forholdene, bestod tidligere den

Praxis, at man ved Udpantning for Skatter anvendte det almindelige Udlægsgebyr, men dette blev forandret for en halv Snees Aar siden, da der gjorde sig en ny Fortolkning gjældende, som gik ud paa, at der ogsaa i Kjøbenhavn blev at anvende det samme lave Udpantningsgebyr som i Kjøbstæderne, nemlig 2 Mk. 4 ø, og dette havde til Følge, at Udpantningernes Antal steg ganske overordentlig. Medens der tidligere kun foresaldt omtrent 20 Udpantninger om Aaret her i Kjøbenhavn, er Antallet i de sidste Aar steget fra 300 til 500 og 600, og man har ogsaa gjort den Erfaring, at, naar Folk først have udfundet, at de kunne slippe med at betale dette ringe Tillæg til deres Skatter, saa kan man være sikker paa at finde de samme Mænd paa Restancelisten næste Gang, medens derimod det tidligere Gebyr havde viist sig at være et tilstrækkeligt Middel til at modarbejde den Slags Tendenser. Er dette nu saa, da forekommer det mig sundt og naturligt at benytte den Lov, som her ligger for, til at afhjælpe den Trang, som paa dette Punkt er tilstede, fremfor at udsætte det til et Tidspunkt, hvorefter Ingen kan vide, naar det kommer. Dette er en Betragtning, som har gjort sig gjældende i Udvalget, og som jeg tror, at det er umuligt at negte en vis Vægt, men jeg maa naturligvis erkjende, at det er en Skjønssag, om man skal sætte Betalingen for Udpantningsforretninger lidt højere eller lidt lavere. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte, at han saae ingenformhelst Grund til at forhøje Udpantningsgebyret; forsaavidt hans Mening dermed var den, at han fandt, at Udpantningsgebyret her i det Hele taget var sat for høit — men deti har jeg maasse gjort ham uret, og dette vil jeg gaa ud fra — saa vil jeg dog bemærke, at det formodentlig ikke er undgaet det ærede Medlems Opmærksomhed, at paa samme Tid, som Udpantningsgebyret er foreslaaet forhøiet for visse Forretninger, nemlig dem, der foretages af Sognefogden, er der med Hensyn til andre Forretninger stet en Nedsættelse, nemlig ved de Forretninger, der foretages af Fogden. Nu er det nemlig den almindelige Regel, at, naar det ikke er for Skatter, at Udpantning foretages, betales der samme Gebyr som for Udlægsforretninger, medens det derimod af Udvalget blev foreslaaet og af Thinget vedtaget ved 2den Behandling, at ogsaa Fogden skal nøies med det ringere Gebyr, som foreslaas tillagt Sognefogden, forsaavidt Beløbet er under 50 Rd. Da det nu altsaa ved 2den Behandling er vedtaget, at Betalingen skal være den samme, hvad enten Forretningen foretages af Sognefogden eller af Fogden, og da der ikke nu ved denne 3die Behandling er foreslaaet Forandringer deri, er det altsaa vist, at, naar Loven gaar herfra Thinget, fastsætter den, at Betalingen for Fogden og Sognefogden skal være den samme, og dertil kan man ikke undlade at tage et vist Hensyn.